

SFÂNTUL PAISIE AGHIORITUL, PRIETENUL COPIILOR

*istorisită de Cătălin Grigore
ilustrată de Adela Maria Calistru*

În toamna următoare, Arsenie a intrat ucenic la un atelier de tâmplărie, pentru că își dorea să învețe meșteșugul Domnului nostru. Își petrecea toată ziua tăind și șlefuiind scânduri, vopsind tocure de ferestre sau sculptând jucării din lemn pentru copiii din sat. După ce a devenit foarte priceput, a făcut un frumos iconostas pentru casa părinților săi. Mai târziu și-a deschis propriul atelier de tâmplărie. Făcea ferestre, uși, mese, scaune. Oamenii erau mulțumiți de felul în care lucra, așa că avea o mulțime de comenzi și putea să-și ajute și familia numeroasă.

Când nu lucra în atelier, Arsenie îi ajuta duhovnicește și pe alți copii mai mici. Îi aduna în bisericuța de la marginea satului și citeau împreună vieți de sfinți. Îi îndemna să postească, să se roage și să facă fapte bune. De multe ori, copiii aveau treburi de făcut. De exemplu, să pască vacile și caii pe pășunile din jurul satului. Arsenie le păzea atunci animalele sau le căra apă, astfel încât copiii să aibă vreme să-l asculte atunci când le vorbea despre Dumnezeu.

Dar pe când avea șaisprezece ani, viața sa liniștită a fost tulburată de începutul celui de-al Doilea Război Mondial. Frații săi mai mari au plecat să lupte pentru țară, iar Arsenie a rămas acasă ca să-și ajute și să-și mângâie mama.

La puțin timp după această întâmplare, Maica Domnului i-a arătat că trebuie să plece din Sfântul Munte ca să refacă biserica arsă de la Mănăstirea Stomiu de lângă Konița, satul copilăriei lui. Și astfel, în anul 1958 Părintele Paisie a început reconstruirea bisericii.

Dorind să-l ajute un profesor de arheologie a trimis plăci de marmură albă pentru pardoseală. Biserica însă se afla la mare înălțime pe munte, iar cei care au adus marmura au lăsat-o în sat. Părintele i-a rugat pe săteni să i-o urce cu măgarii la mănăstire, dar ei s-au plâns că plăcile sunt prea grele și măgarii nu le pot căra. Fără să-i mustre, Părintele le-a răspuns:

– Bine.

Și a plecat spre mănăstire luând el însuși două plăci de marmură în spate. Pe drum câțiva săteni l-au întrebat uimiți:

– Ce faci, Părinte?!

– Ei, de vreme ce oamenii din Konița nu vor să-și ostenească măgarii, le va căra măgarul Paisie, le-a răspuns acesta zâmbind.

Atunci oamenii s-au dus degrabă în sat și le-au vestit bărbaților:

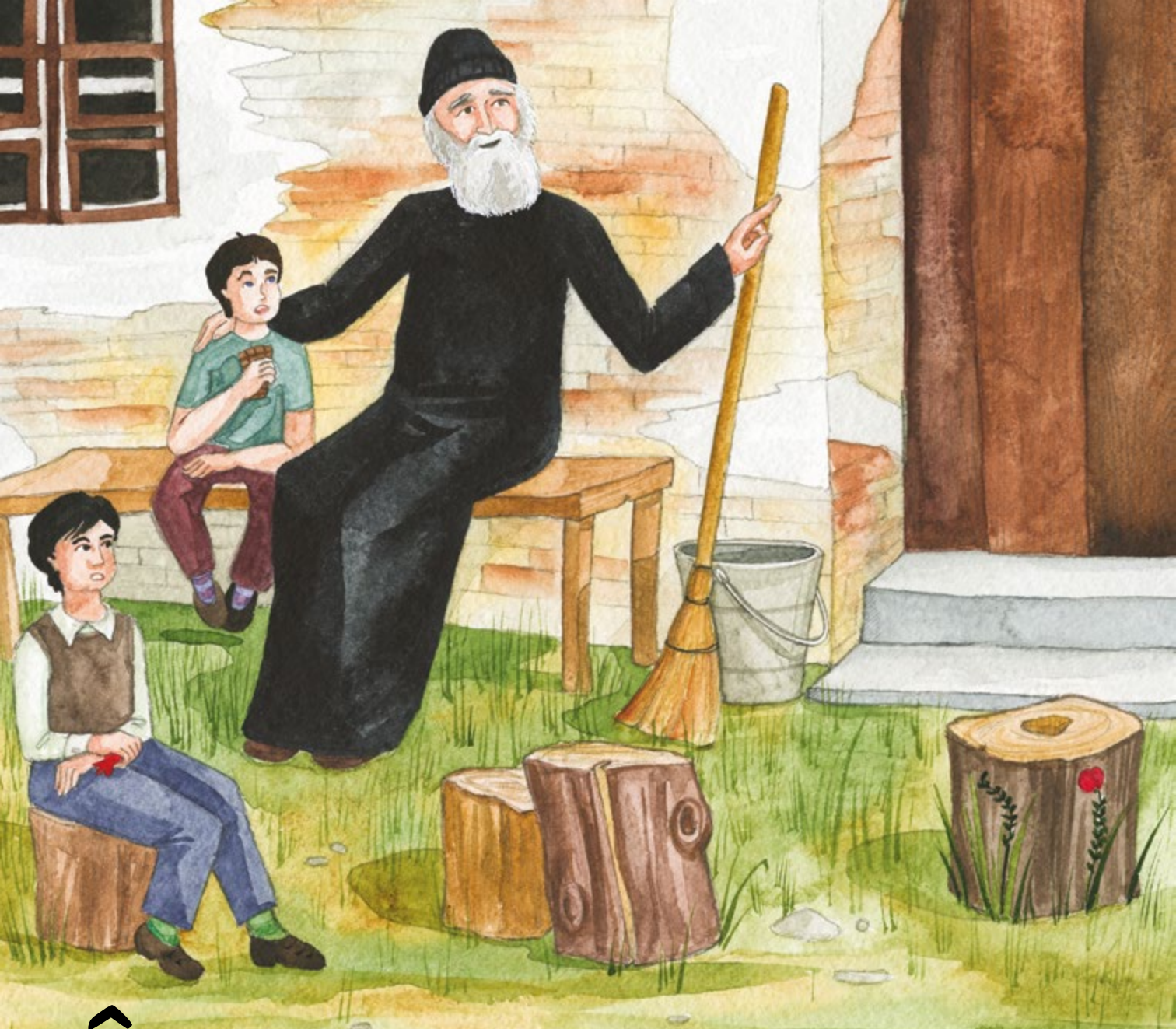
– De ce stați în timp ce Părintele Paisie duce marmura singur cu spatele?

Rușinați, sătenii și-au adus măgarii, i-au cerut iertare și au cărat marmura la mănăstire.

Acolo Părintele Paisie s-a împrietenit și cu animalele sălbatice. În pădurea din jurul mănăstirii trăiau urși. Unul dintre ei venea în spatele bucătăriei și Părintele îi dădea de mâncare ca unui vechi prieten. Când aștepta oaspeți îi spunea să stea departe de mănăstire, ca să nu-i sperie. Iar ursul îl asculta întotdeauna fiindcă harul lui Dumnezeu îl ocrotea pe Părintele Paisie.

Altă dată Părintele a prins un iepure în grădină și i-a făcut o cruce neagră cu cărbune pe frunte. Apoi le-a spus vânătorilor din sat să nu-l împuște, pentru că acela este iepurele mănăstirii. Adesea iepurașul putea fi văzut mâncând frunzulițe și morcovi în preajma bucătăriei.

În anul 1979 Părintele Paisie s-a retras în altă parte a Sfântului Munte, la Chilia Panaguda. Mulți credincioși veneau să-i ceară îndrumare și să-și lase necazurile în grija rugăciunilor sale. Ca și mai înainte, Părintele îi primea cu blândețe și îi invita să se așeze. Apoi le oferea rahat și apă, după obiceiul Sfântului Munte. Într-o zi, un băiețel, știind că monahii sunt oameni serioși, l-a întrebat mirat:

– Părinte, unde găsiți atât de multe dulciuri pentru lumea care vine aici?
– Iată, le culeg de prin acești copaci, i-a răspuns râzând Părintele, arătând spre hățiş. Băiețelul i-a zâmbit, foarte mulțumit de răspunsul hazliu al călugărului.

Părintele avea întotdeauna vreme să-i asculte pe copii. Îi îndemna să dăruiască din lucrurile lor și copilașilor sărmani și îi învăța că Dumnezeu se bucură foarte mult de cei darnici.

El însuși era darnic și nu refuza nimănui ajutorul. Uneori ajuta cu rugăciunea, chiar fără știrea oamenilor. Așa s-a întâmplat și cu un băcan din orașul Xanti, care l-a vizitat pe Părinte la chilia lui. Plin de amărăciune, i-a spus despre necazul pe care îl avea la băcănie:

– Părinte, am mulți șoareci și nu pot scăpa de ei cu nimic. Pentru aceasta mult mă necăjesc. Te rog, fă rugăciune către Dumnezeu să plece.

Îl ruga cu durere în suflet, pentru că șoarecii umblau noaptea prin băcănie și mâncau din bunătățile de pe rafturi. Însă Părintele i-a spus cu o aparentă nepăsare:

– Dragul meu, oare pentru șoareci îl vom deranja pe Dumnezeu?

Părea să nu fi dat importanță cererii băcanului, iar acesta a plecat spre casă întristat. Se gândea că Părintele Paisie nu a înțeles ce mari probleme avea. Însă a doua zi, când a intrat în băcănie, a observat imediat că ceva se schimbase: marfa de pe rafturi era la fel cum o lăsase, iar șoarecii dispărușeră cu totul. Atunci a înțeles că îi alungase rugăciunea Părintelui, făcută cu smerenie și în taină.

Din aceeași colecție:

Copyright © Editura Iona 2018

Ediția a II-a, revăzută. Toate drepturile rezervate.

Orice reproducere a acestei lucrări, parțială sau integrală, prin orice mijloace, nu poate fi realizată decât cu acordul explicit al Editurii Iona.

Editor și Autor: Cătălin Grigore

Coordonator de colecție: Alexandra Grigore

Ilustrator: Adela Maria Calistru

Redactor: Anda Elena Pintile

Machetare: Bruno Vintilă

EDITURA IONA

București, România

Tel. 0724490846

E-mail: edituraiona@gmail.com

Comenzi online:

www.edituraiona.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GRIGORE, CĂTĂLIN Sfântul Paisie Aghioritul, prietenul copiilor

Cătălin Grigore ; il.: Adela Maria Calistru. - București : Editura Iona, 2018

ISBN 978-606-93101-4-4 I. Calistru, Adela Maria (il.) 087.5:281.94 Paisie Aghioritul